

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: M. A. G., narozený X, státní příslušnost X (dále jen X), toho času v
Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u
Blatna (dále jen ZZC),

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 30.4.2020 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.4.2020 č.j. OAM-
123/LE-LE05-K02-ZZC-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 30.4.2020 předanou k poštovní přepravě dne 7.5.2020 a zdejšímu soudu doručenou dne 11.5.2020 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 22.4.2020 č.j. OAM-123/LE-LE05-K02-ZZC-2018, kterým bylo rozhodnuto o jeho zajištění v ZZC podle § 46 odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), a doba jeho zajištění byla ve smyslu § 46a odst. 5 téhož zákona stanovena na dva měsíce, tj. do 22. 6. 2020 (s možností následného prodloužení), proto byl na základě rozhodnutí umístěn do ZZC Balková.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

2. V **podané žalobě** žalobce nejdříve poukázal na skutečnost, že jeho zajištění dle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu připouští rovněž čl. 8 odst. 3 písm. e) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. června 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání

žadatelů o mezinárodní ochranu (dále jen **Přijímací směrnice**), avšak pouze za podmínky respektování zásady nezbytnosti a přiměřenosti. Současně by mělo být k takovému opatření přistoupeno až poté, kdy nebylo možné aplikovat alternativní opatření dle čl. 8 odst. 2 Přijímací směrnice.

Žalobce zejména namítal, že zajištění představuje citelný zásah do jeho práva na osobní svobodu, a proto měl žalovaný své rozhodnutí náležitě odůvodnit, aby bylo přezkoumatelné, z jakých důvodů se domníval, že k ochraně zájmu společnosti nepostačí doba kratší, jak ukládá zásada nezbytnosti a přiměřenosti. Z těchto důvodů považoval postup žalovaného v rozporu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti, když délku jeho zajištění nedostatečně zdůvodnil a pouze odkázal na četnost a závažnost jeho provinění. Dále žalobce uvedl, že z odůvodnění délky zajištění je patrný úmysl žalovaného tímto způsobem jej potrestat za jeho chování (*„S ohledem na četnost a závažnost provinění, jakož i na skutečnost, že správní orgán již dne 6.6.2019 rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany jmenovanému...”*). K tomu však žalobce namítl, že cílem § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu není a priori trestat, nýbrž ochrana zájmů společnosti - bezpečnosti a veřejného pořádku. K výkladu pojmu „nebezpečí pro veřejný pořádek“ odkázal žalobce na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 29.6.2016, č.j. 6 Azs 71/2016-50 a ze dne 12.2.2014, č.j. 3 Azs 19/2013-44.

Také uvedl, že byl shledán podezřelým z přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. a), c) bod 4 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o některých přestupcích**), přičemž není zřejmé, zda je těmito proviněními myšleno také porušení ubytovacího řádu. Domnívá se však, že závažnost a četnost jeho „provinění“ nezakládá možnost, aby jej žalovaný „trestal“ zbavením osobní svobody po dobu dvou měsíců.

Dále žalobce namítal nedostatečně zjištěný stav věcí, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve spojitosti s (ne)uložením zvláštních opatření, neboť žalovaný mu nedal prostor se k věci vyjádřit a především si žádným způsobem neověřil, zda si žalobce již získal zaměstnání, případně zda si má v úmyslu v brzké době zajistit ubytování za získané finanční prostředky sám. Uvedl, že pobýval řadu měsíců v pobytovém středisku Kostelec nad Orlicí (dále jen **PoS**), a pokud by žalovaný uvážil, že je nutno přistoupit k zásahu do jeho osobní svobody, mohl využít zvláštního opatření dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný však uplatnění zvláštních opatření prakticky neodůvodnil a ani si neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, neučinil nic pro to, aby zjistil skutečný stav věcí, čímž napadené rozhodnutí zatížil vadou spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti. Závěrem soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 22.4.2020 č.j. OAM-123/LE-LE05-K02-ZZC-2018** bylo rozhodnuto tak, že žalobce byl ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, zajištěn v ZZC a ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 22. 6.2020 s možností následného prodloužení. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že dne 9.7.2018 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky (dále jen **ČR**), o níž vede správní orgán řízení pod sp.zn. OAM-123/LE-

LE05-2018, v té době byl hlášen k pobytu v PoS. Dne 17.4.2020 obdržel žalovaný vyrozumění od Správy uprchlických zařízení Ministerstva vnitra ČR, pobytové středisko Kostelec nad Orlicí, (dále jen **Správa UZ**) sp.zn. UT-09464/2020 ohledně jednání žalobce. Z příložených úředních záznamů Správy UZ ze dne 8.8.2019 č.j. UT-22659/2019, ze dne 26.11.2019 č.j. UT-34233/2019, ze dne 6.2.2020 č.j. UT-03713/2020, ze dne 26.3.2020 č.j. UT-08218/2020, ze dne 14.4.2020 č.j. UT-09319/2020 a ze dne 16.4.2020 č.j. UT-05902/2020 vyplynulo, že žalobce soustavně porušoval ubytovací řád PoS, když vědomě, hrubě a opakovaně napadal jím vybrané klienty umístěné tamtéž, a to verbálně i fyzicky. Z šesti výše uvedených úředních záznamů Správy UZ konkrétně vyplynulo, že v případě prvního zdokumentovaného provinění byl žalobce zajištěn členem SBS při kouření mimo vyznačené prostory; dále u něj při osobní prohlídce cizineckou policií bylo nalezeno několik gramů marihuany, včetně dvou drtiček a dýmek. Ve třetím případě stran kontroly dodržování ubytovacího řádu byl z jeho pokoje cítit kouř z cigaret, v nočním stolku nalezen popelník plný nedopalků, a na okně několik prázdných plechovek od piva. Čtvrtý úřední záznam dokumentuje hádku se spolubydlícím, kdy mezi klienty došlo k verbálnímu a fyzickému napadení, včetně opakovaného konfliktu po prvotním uklidnění situace, kdy na místo následně byla přivolána hlídka policie ČR. Předposlední úřední záznam popisuje incident, kdy úmyslně fyzicky napadl jednoho z klientů v areálu střediska před budovou 01, celá událost byla zdokumentována kamerovým systémem. Šestý úřední záznam dokumentuje incident stran dalšího fyzického napadení jednoho z klientů PoS. Provedeným šetřením bylo zjištěno, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany X.X.X. byl žalobcem fyzicky napaden v budově B02 na chodbě a podrobným šetřením incidentu bylo zjištěno, že se jednalo o pokračování konfliktu ze dne 14.4.2020. Do PoS byla přivolána hlídka Policie ČR Kostelec nad Orlicí, která událost zadokumentovala s předběžným podezřením na spáchání přestupku proti občanskému soužití. Během konfliktu došlo k lehčímu zranění klienta X, který měl drobné škrábance na krku bez nutnosti lékařského ošetření. Kamerový záznam potvrdil úmyslné napadení, svou intenzitou plánované a zákeřné, které bylo žalobcem vedeno na klienta ve chvíli, kdy od něj odcházel a napadl jej zezadu; předmětný incident byl zdokumentován i v úředním záznamu Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Rychnov nad Kněžnou, č.j. KRPH-31487-1/PŘ-2020-050711, jakož i následným oznámením o přestupku, vydaným pod č.j. KRPH-31487-2/PŘ-2020-050711 podle § 74 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, kdy byl žalobce shledán podezřelým z přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1. písm. a) a c) bod 4 zákona o některých přestupcích.

Žalovaný posoudil všechny výše uvedené skutečnosti týkající se žalobce a konstatoval, že žalobce svým chováním a jednáním opakovaně a závažným způsobem soustavně porušuje ubytovací řád PoS. Zejména žalovaný z jeho jednání prokazatelně vyvodil naprosté nerespektování nejen základních společenských norem a povinností stanovených ubytovacím řádem, který je základní interní normou a vodítkem pro nezbytné ohleduplné chování všech ubytovaných klientů, ale i elementární lidské ohleduplnosti, morálních norem, zvyklostí a tolerance k ostatním klientům PoS, včetně jejich základního práva na ochranu zdraví. Dosavadní záměrné, opakované a agresivní výpady žalobce, vyhodnotil žalovaný jako bezprecedentně ohrožující zdraví ostatních klientů PoS, a to s vysokou pravděpodobností dalších excesů do budoucna. V takovém případě je povinností žalovaného zajistit ochranu majoritní a spořádané většiny klientů, kteří ubytovací řád

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

dodržují. Žalovaný v odkazu na výše uvedené úřední záznamy dále poukázal na skutečnost, že s žalobcem byly kompetentními pracovníky sociální služby opakovaně provedeny pohovory o dodržování ubytovacího řádu stran narovnání jeho nežádoucího chování. Ten i přes uvedené úkony nadále pokračoval ve svém nevyzpytatelném silně recidivním chování, které postupem času nabývá na intenzitě jak v hrubosti, tak ve frekvenci těchto prohřešků. Dále žalovaný uvedl, že předmětných excesů se žalobce dopustil v době krizových stavů, kdy se obyvatelé ČR snaží čelit nebezpečí vyplývajícimu z šíření Covid-19. V době přijímaných krizových opatření žalobce sabotoval vynakládané úsilí společnosti, a svým jednáním ohrožoval životy a zdraví jak cizinců ubytovaných v PoS, tak i zaměstnanců střediska, potažmo celé společnosti. Vzhledem k uvedenému, bylo proto zcela na místě, aby vůči němu žalovaný využil represivní opatření, jež mu zákon o azylu nabízí.

V případě žalobce vyloučil žalovaný aplikaci zvláštních opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu, neboť k jeho nežádoucímu chování došlo právě v jednom z azylových zařízení. Žalovaný tudíž dospěl k závěru, že žadatel již nyní závažným způsobem narušil veřejný pořádek na území ČR a s ohledem na povahu jeho jednání nebylo možné vyloučit, že v tomto svém jednání bude pokračovat. Tedy žalovaný vyhodnotil jako nezbytné, aby byl žalobce po dobu probíhajícího správního řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany zajištěn v ZZC. Současně žalovaný zdůraznil, že žalobce není osobou vyloučenou z aplikace § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť není zranitelnou osobou ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu.

Žalovaný se dále v souladu s ustanovením § 46a odst. 5 zákona o azylu zabýval délkou doby, na kterou bude žalobce po dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany zajištěn v ZZC. S ohledem na četnost a závažnost provinění, jakož i skutečnost, že správní orgán již dne 6.6.2019 rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobci, který proti rozhodnutí podal žalobu, o níž dosud nebylo rozhodnuto, stanovil žalovaný v tomto rozhodnutí délku zajištění v délce 2 měsíců.

Z výše uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, že byl žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, zajištěn v ZZC. Ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 22. 6.2020 s možností následného prodloužení.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 14.5.2020** uvedl, že nesouhlasí s podanou žalobou, neboť se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil. K námitkám stran nezákonnosti napadeného rozhodnutí a nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci sdělil, že je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. V napadeném rozhodnutí rovněž popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k závěru, že soustavné porušování ubytovacího řádu PoS žalobcem naplňuje podmínky pro rozhodnutí o zajištění žalobce dle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. K námitce stran nesouhlasu žalobce s jeho postupem, který považuje za trest za svá provinění, jichž lituje, považoval žalovaný za klíčové nejdříve vyložit pojem „veřejný pořádek“. Dle žalovaného veřejný pořádek znamená dodržování pravidel, na nichž leží společenský řád naší společnosti, přičemž jejich porušením se osoba vystavuje nebezpečí postihu, aniž by jí musela být známa konkrétní sankce s prohřeškem spojována. Žalovaný má tedy za to, že nepřekročil a nezneužil meze správního uvážení, v rozhodnutí zohlednil individuální okolnosti případu

a zajištění bylo uloženo jen na dobu nezbytně nutnou. Odůvodnění doby zajištění, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí, navíc nijak nevybočuje z ustálené praxe žalovaného, která je rovněž přijímána soudy ve správním soudnictví. Nadto žalovaný uvedl, že se žalobce svých excesů dopouštěl v době nouzového stavu, čímž sabotoval snahu společnosti v boji proti Covid-19. Dále žalovaný uvedl, že přezkoumatelným způsobem odůvodnil, že u žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu ČR. Jednání žalobce nedávalo dostatečnou záruku, že by v průběhu azylového řízení spolupracoval se správním orgánem a případně respektoval důsledky negativního rozhodnutí ve věci. Nemožnost uložení zvláštních opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu považoval žalovaný za dostatečně zdůvodněné na str. 3 napadeného rozhodnutí, kde přezkoumatelným způsobem uvedl skutečnosti, které nenasvědčují tomu, že by se jednání žalobce mělo do budoucna zásadním způsobem měnit, a proto nebylo možné přistoupit k jejich uložení. Pro řízení o žalobě odkázal žalovaný na shromážděný spisový materiál, který dokládá veškerá zjištění uvedená v odůvodnění napadeného rozhodnutí a závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

5. **Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 22.4.2020 i ve vyjádření žalovaného ze dne 14.5.2020 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 22.4.2020 žalobci předáno téhož dne.
6. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Podle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (**§ 46a odst. 8 zákona o azylu** věta předposlední před středníkem).
7. Dle **§ 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu** „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců³⁾, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.*““
8. Podle **§ 46a odst. 5 zákona o azylu** „*Ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 120 dnů.*“
9. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 22.4.2020, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
10. Žalobce nejdříve vyjádřil nesouhlas s postupem žalovaného, neboť se domnívá, že závažnost a četnost jeho provinění nezakládá důvod pro jeho trestání v podobě zajištění dle

§ 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, neboť cílem ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu není *a priori* trestat osobu žadatele, nýbrž ochrana bezpečnosti veřejného pořádku.

11. Ze správního spisu však vyplývá, že žalobce opakovaně porušoval ubytovací řád a další právní předpisy, o čemž svědčí výše uvedené úřední záznamy dokumentující tyto prohřešky. Jednalo se ve stručnosti o nerespektování pravidel zákazu kouření mimo vyznačené prostory, držení návykových látek a alkoholu, opakované verbální a fyzické útoky na další klienty PoS, přičemž na poslední ze jmenovaných je pohlíženo jako na nejzávažnější. V doslovném znění odkazuje soud na úřední záznamy obsažené ve správním spise (č.l. 187-193).
12. Soud je přesvědčen, že tyto skutečnosti zavadávají důvod domnívat se, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Nebezpečí už pro něj dokonce představuje a představoval, neboť jeho slovní, ale i fyzické výpady směrem k ostatním klientům PoS, stejně jako skutečnost, že byly u žalobce nalezeny návykové látky, svědčí o vysoké nebezpečnosti pro společnost, a v důsledku toho i pro veřejný pořádek. Ostatní méně závažné prohřešky již pouze dokreslují žalobcův postoj k pravidlům, která nehodlá respektovat, jak je patrné. Nelze ani odhlédnout od skutečnosti, že žalobcova provinění se již netýkají pouze nerespektování ubytovacího řádu, nýbrž i hodnot a zájmů přímo chráněných zákonem, což jak žalovaný správně podotkl, značí vzrůstající intenzitu hrubosti žalobcových provinění. Nelze předjímat, zda v tomto nárůstu bude žalobce pokračovat, ale je zřejmé, že pro danou chvíli bylo jeho chování dostačujícím důvodem pro jeho zajištění, neboť lze s jistotou s ohledem na jeho jednání tvrdit, že představuje nebezpečí pro veřejný pořádek.
13. Žalobce dále argumentoval tím, že v jeho případě se nejedná o opatření k ochraně veřejného pořádku, ale spíše o uložení trestu, což jak upozornil, není cílem daného ustanovení zákona. Uvedenou argumentaci shledává soud nedůvodnou, neboť jsou-li splněny podmínky pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, čímž je současně zajištěno, že bude naplněn i samotný účel uvedeného ustanovení zákona, nezáleží již dále na tom, zda považuje žalobce takto aplikované opatření za trest, jelikož jak již bylo uvedeno, dosaženým výsledkem zůstává sledovaný cíl, a tím je ochrana veřejného pořádku před hrozícím nebezpečím ze strany žalobce.
14. Samotnou nebezpečnost žalobcových jednání pro veřejný pořádek dále podtrhuje a stupňuje skutečnost, že byla spáchána v době, kdy ČR čelila onemocnění COVID-19 a byl vyhlášen nouzový stav s ohledem na probíhající koronavirovou pandemii. Na tuto skutečnost rovněž poukázal žalovaný, který touto optikou hodnotil žalobcovy prohřešky o to přísněji. Soud spatřuje takový postup žalovaného důvodným a přiměřeným okolnostem případu a zcela se ztotožňuje s takto učiněnými závěry žalovaného.
15. Judikatura, na kterou žalobce v podané žalobě odkazoval ve spojení s výkladem § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu a výkladu pojmu nebezpečí pro veřejný pořádek, neshledal soud přílehlý k případu žalobce, neboť v nich projednávaných případech se povětšinou jednalo o provinění, kdy cizinec nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž chyběl vážnější prvek v podobě jiného přestupku či trestného činu, který chrání jiné, významnější hodnoty, jako tomu je v právě projednávaném případě. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 13.2.2020, č.j. 10 Azs 299/2019 – 27, který řešil skutkově blíže odpovídající případ. Závěry učiněné v tomto rozsudku přesně korespondují

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

se závěry učiněnými žalovaným i soudem. Zejména z uvedeného rozsudku odkazuje soud na tu část, v níž NSS vyjádřil svůj postoj k obdobným prohřeškům, jako se dopustil žalobce: *„Důsledky zásahu do života a zdraví lidí mohou být (na rozdíl od maření výkonu úředního rozhodnutí) fatální a mnohdy nenapravitelné. Závažnost ohrožení těchto zájmů je tedy vysoká. Při ohrožení života a zdraví není navíc zpravidla čas čekat a pozorovat, jak se situace, resp. stěžovatelovo jednání, vyvine, jelikož v sázce je příliš mnoho. I to se nutně promítá do hodnocení toho, zda stěžovatel svým jednáním může být hrozbou pro chráněné zájmy, resp. veřejný pořádek, jehož nezbytnou součástí je ochrana společensky důležitých zájmů.“* Na základě výše uvedené argumentace soud neshledal tuto námitku důvodnou, neboť dosavadní chování žalobce skutečně představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, a tudíž žalovaný postupoval v souladu se zákonem, když žalobce dle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu zajistil.

16. Žalobce dále namítl, že žalovaný nepostupoval v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti a délku jeho zajištění zdůvodnil nedostatečně, když pouze odkázal na četnost a závažnost žalobcových provinění, v čemž žalobce shledává spíše trest, nežli účel sledovaný § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.
17. K namítanému soud odkazuje na str. 3 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný zabýval délkou doby, po kterou by měl být žalobce zajištěn. Uvedené vypořádání soud považuje vzhledem ke všem v průběhu řízení zjištěným skutečnostem, stejně jako ke všem okolnostem případu, za dostatečné a přezkoumatelné. Žalovaný zejména vycházel z četnosti a závažnosti žalobcových provinění, informací o řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, jakož i následně podané žalobě, o níž v době zajištění žalobce nebylo rozhodnuto. Nelze tak přisvědčit žalobci, že by žalovaný vycházel pouze z žalobcových provinění, ty byly zohledněny pouze jako jeden z faktorů pro určení délky doby zajištění tak, aby po dobu řízení o žalobcově žalobě proti rozhodnutí o mezinárodní ochraně, dále nedocházelo k dalším prohřeškům představujícím nebezpečí pro veřejný pořádek. Soud rovněž upozorňuje na neexistenci přesného způsobu či jiné metody, která by napomáhala určit délku doby, po kterou je nutné cizince zajistit. Uvedený postup žalovaného je tak možné přezkoumávat jen do té míry, zda se zcela nevymyká okolnostem případu, což v případě žalobce soud shledal odpovídajícím a přiměřeným. Současně s tím soud podotýká, že v případě žalobce přistoupil žalovaný k uložení poloviny délky doby z celkových, zákonem přípustných, 120 dnů. Rovněž je nutné zdůraznit, že v případě, kdy by pominuly důvody žalobcova zajištění, bude okamžitě propuštěn, a to i před uplynutím nyní stanovené délky doby zajištění. Soud shledal žalovaným určenou délku doby zajištění žalobce za řádně, jasně a přezkoumatelně odůvodněnou. Dále soud konstatuje, že v daném případě se nejedná o způsob potrestání, tak jak jej vnímá žalobce, nýbrž o opatření nutné pro ochranu zájmů společnosti, tj. i veřejného pořádku, po takto stanovenou dobu.
18. V řadě poslední žalobní námitkou žalobce namítal chybný postup žalovaného, který nepřistoupil k uložení zvláštních opatření dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu a tento svůj postup, dle tvrzení žalobce, řádně nezduvodnil.
19. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu *„Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.“*

20. Z citovaného ustanovení zákona (bod 19) je patrné, že správní orgán rozhodující o uložení zvláštních opatření má na výběr ze dvou možností, které zvláštní opatření cizinci uložit. Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce do této doby pobýval v PoS, což je jedna z variant uvedených v § 47 zákona o azylu, ačkoliv v případě žalobce se nejednalo o režim zvláštního opatření. Přesto se v daném případě jeví uložení zvláštních opatření dle uvedeného ustanovení jako nesmyslné a neúčelné vzhledem k dosavadnímu chování žalobce právě v PoS. S ohledem na prohřešky žalobce spočívající v nerespektování pravidel PoS stejně jako dalších již zákonných předpisů (zákon o některých přestupcích), neposkytuje dosavadní chování žalobce dostatečné záruky, že by se tak nedělo i v případě uložení zvláštního opatření dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť žalobce by tak mohl pokračovat dále v narušování veřejného pořádku, jak tomu činil doposud, s tím rozdílem, že by tak již nečinil výhradně v PoS, ale kdekoli jinde, kde by zrovna pobýval. V obdobném smyslu se vyjádřil i žalovaný, a to na str. 3 napadeného rozhodnutí, kde došel ke stejným závěrům, s nimiž se soud ztotožňuje. Současně soud konstatuje, že v daném případě se žalovaný s nepřistoupením k aplikaci zvláštních opatření vypořádal dostatečně a přezkoumatelně, neboť je z jím učiněných závěrů a kontextu celého napadeného rozhodnutí jasně seznatelné, jaké důvody ho k tomu vedly a z jakých podkladů přitom vycházel. K tomu soud dále podotýká, že bylo zcela zbytečné zaobírat se tvrzeními žalobce stran jeho zaměstnání či zajištění si vlastního bydlení, neboť žalobcovo narušení veřejného pořádku nespočívalo pouze v porušení vnitřního řádu ubytovacího střediska, nýbrž i v porušování dalších právních předpisů, jejichž předmětem je ochrana života a zdraví stejně jako dalších celospolečensky chráněných zájmů a hodnot, které převyšují pouhé zájmy žalobce. Není tedy pravdou, že by žalovaný nezjišťoval skutečný stav dostatečně, neboť v daném případě již měl veškeré informace vypovídající o závažnosti stavu věci a důvodech, pro něž by měl být žalobce zajištěn. Rovněž se soud ztotožňuje s tvrzením žalovaného stran chování žalobce, které se nevyznačuje respektem k dodržování pravidel ať již morálních, interních či zákonných, tudíž lze očekávat žalobcovo nerespektování těchto pravidel i do budoucna. Současně dosavadní chování žalobce neposkytuje jistotu, že by v případě negativního rozhodnutí v řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, žalobce toto rozhodnutí respektoval a podřídil se dalšímu postupu s tím souvisejícím. Soud shledal tuto námitku nedůvodnou a nepřistoupení žalovaného k uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu za přiměřené a odpovídající zjištěnému stavu věci a okolnostem případu, neboť v opačném případě, by nebylo možné zajistit účel, pro nějž byl žalobce dle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu zajištěn.
21. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), neboť žalovaný postupoval v souladu s právní úpravou a zjištěným stavem věci, který odůvodňoval přistoupení k zajištění žalobce dle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.
22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 28. května 2020

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.